

Dodatek.

I.) Rozhodnutí nejvyššího soudu jako kárného soudu odvolacího v kárných věcech soudců, advokátů a notářů

Čís. 18 dis.

Kárný soud je příslušným rozhodovati o tom, které z požitků zadržovaných za suspense z úřadu propadají a které mají býti vráceny.

(Rozh. ze dne 16. února 1927, Ds I 9/26.)

Nejvyšší soud jako soud druhé stolice v kárných věcech soudcovských úředníků nevyhověl stížnosti obviněného do usnesení vrchního zemského soudu v Praze jako kárného soudu pro soudcovské úředníky z 18. června 1926, jímž byla zamítnuta jeho žádost za dodatečnou výplatu třetiny služebních požitků, která mu následkem suspense z úřadu vyslovené usnesením z 6. června 1924 byla zadržena.

O d ů v o d n ě n í:

Bylo předem uvažovati, zda jest kárný soud příslušným rozhodovati o žádosti za vrácení požitků, které byly zadrženy za suspense z úřadu, či zda přísluší toto rozhodnutí justiční správě. Nejvyšší soud uváživ, že podle §§ 29—32 zákona o kárném řízení proti soudcovským úředníkům z 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. přísluší výhradně kárnému soudu vysloviti s konečnou platností suspensi z úřadu, to i tehdy, když bylo zavedeno trestní řízení a na obviněného byla uvalena řádná vazba vyšetřovací, jež sama o sobě činí další službu nemožnou, že tedy přísluší v každém případě kárnému soudu rozhodnouti i o tom, jak dlouho má suspense trvati, a že mu musí býti vyhraženo, by po případě své dřívější rozhodnutí změnil, doplnil nebo vyložil, dále, že podle § 46 služební pragmatiky platného i pro úředníky soudcovské rozhoduje kárný soud o tom, jaká část služebních požitků má býti za suspense zadržena, posléze, že § 34 kárn. zák. neponechává v případech, kdy soudcovský úředník byl odsouzen trestním soudem k trestu, který podle zákona má za následek ztrátu úřadu, výrok o propuštění ze služby justiční správě, nýbrž vyhražuje jej kárnému soudu, uznal, že také rozhodnutí o tom, které z požitků zadržovaných za suspense propadají a

kteřé mají býti vráceny, přísluší kárnému soudu. Kárný soud rozhodoval tedy o stěžovatelově žádosti právem. Ve věci jest stížnost bezdůvodná. Ačkoliv v usnesení kárného soudu ze 6. června 1924, jímž byla vyslovena suspense z úřadu, bylo toto opatření odůvodněno jenom zahájením trestního řízení a ve formálním usnesení o zahájení kárného řízení z 13. června 1924 není o suspensi zmínky, přece rozumělo se samo sebou, že suspense bude platná až do skončení kárného řízení, neboť toto řízení bylo zahájeno jedině z toho důvodu, z něhož bylo zahájeno i řízení trestní, bylo nutným jeho důsledkem, a jenom jeho provedením mohlo býti v případě bezvýslednosti trestního řízení rozhodnuto o oprávněnosti suspense. Když trestní řízení skončilo osvobozujícím rozsudkem, ale v kárném řízení bylo pokračováno, aniž suspense byla zrušena, může oprávněnost suspense býti podle § 32 kárn. zák. posuzována již jenom podle výsledku kárného řízení, ten však jest pro stěžovatele nepříznivým. Jeho mínění, že suspense byla vyslovena jenom pro podezření ze zločinu podle § 104 tr. zák., jímž nebyl uznán vinným, a že by nebylo bývalo na ni uznáno, kdyby již od počátku bylo bývalo jeho provinění spatřováno pouze ve skutečnostech, pro které byl odsouzen kárným soudem druhé stolice, jest mylné. Když bylo nálezem nejvyššího soudu z 23. října 1925, č. j. Ds I 6/25 uznáno na kárný trest přeložení na jiné služební místo, bylo tím vysloveno, že další setrvání obviněného na dosavadním služebním místě nelze srovnati se zájmem služby, a tím bylo vysloveno, že jeho suspense z úřadu byla nutná.

Čís. 19 dis.

Nejde o porušení povinností povolání, nepotvrdil-li advokát ve smyslu poslední věty prvního odstavce § 180 ex. ř. pravost podpisu na plné moci k dražbě, která mu byla odjinud zaslána (nikoliv před ním podepsána) a dražby se nesúčastnil.

(Rozh. ze dne 16. února 1927, Ds I 10/26.)

Nejvyšší soud nevyhověl stížnosti Bertrama M-a do usnesení kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 8. dubna 1926, jímž bylo vysloveno, že není důvodu ke kárnému stihání Dra Karla B-a, advokáta v P.

O d ů v o d n ě n í :

Stížnost nelze přiznati oprávnění. Názor stěžovatele, že Dr. Karel B. tím, že, ač měl k tomu od něho příkaz a plnou moc, nevydražil za něho nemovitost v T., porušil povinnosti svého povolání (§ 9 adv. ř.) a dopustil se tím kárného přečinu, nelze sdíleti a právem kárná rada advokátní komory v napadeném usnesení neshledala důvodu ke stihání Dra Karla B-a v onom směru. K dražebním podáním prostřednictvím zástupce vyžaduje se podle § 180 odstavec druhý ex. ř., by právo zástupčí bylo prokázáno veřejnými listinami nebo veřejně ověřeným moc-